

Arrest

nr. 28 485 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit verklaart zich vluchteling op 13 december 2005.

Op 20 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 7 juni 2006 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 18 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd worden.

Op 3 oktober 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 7 664 van 22 februari 2008 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 6 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juni 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 6 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 23 december 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 13 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad die bij arrest nr. 26 542 van 28 april 2009 dit beroep verwerpt.

Op 23 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en attesten van de gevolgde taallessen Nederlands voorlegt, werkbereid is, twee beloften tot aanwerving kan voorleggen, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 13.12.2005 werd afgesloten op 10.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 11.05.2006. Op 18.04.2007 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 22.02.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 22.02.2008. Tenslotte diende verzoeker een derde asielaanvraag in op 03.06.2008 en een vierde asielaanvraag op 23.12.2008, deze werden

afgesloten op respectievelijk 19.06.2008 en 13.01.2009 beiden met een beslissing 'weigering in overwegingname' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dagen betekend.

Tijdens de periodes tussen de verschillende asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk 5 maanden voor de eerste procedure, 10 maanden voor de tweede procedure, 2 weken voor de derde asielprocedure en 3 weken voor de vierde procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verbleef van 11.05.2006 tot 18.04.2007, van 22.02.2008 tot 03.06.2008, van 19.06.2008 tot 23.12.2008 en sinds de afsluiting van zijn laatste asielprocedure, sinds 13.01.2009 illegaal in België. Hij heeft tot vier maal toe nagelaten om gevolg te geven aan de Bevelen om het Grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.02.2006, 13.03.2008, 19.06.2008 en 13.01.2009. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedures. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven.

Het feit dat betrokkene geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat hij nog steeds op illegale basis in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

De ingeroepen elementen - met name dat hij vreest voor vervolging, intimidatie en om het slachtoffer te worden van oorlogsgeweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst – werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Wat betreft de verwijzing naar het schrijven van Afghanistan Conflict Monitor; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit schrijven gaat over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Ook de verwijzing naar diverse mediaberichten over de situatie in Afghanistan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ook deze berichten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt verwerende partij een exceptie op omdat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat. De twee middelen worden hieronder hernomen. Ze laten niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid,

4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden.

3.2. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Schending van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

A. Algemene principes

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn. d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht. Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 91 7, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de persoonlijke moeilijkheden die verzoeker heeft gehad waarvoor hij Afghanistan had ontvlucht en naar België was gekomen in 2005 om een asielaanvraag in te dienen enerzijds en anderzijds dat de integratie in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoeker in België sinds december 2005 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

TERWIJL de FOD Binnenlandse Zaken in zijn ontwikkelde argumentering verwijst naar het feit dat het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de asielaanvragen van verzoeker op 10 mei 2006 en op 22 februari 2008 telkens een weigeringsbeslissing hadden genomen in de eerste, resp. tweede asielaanvraag van verzoeker enerzijds en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van

verzoeker en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat dit geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering:

("De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en attesten van de gevolgde taallessen Nederlands voorlegt, werkbereid is, twee beloften tot aanwerving kan voorleggen, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend...).

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 23 februari 2009 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 6 juni 2008 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde argumenten dd. 6 juni 2008 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

DOORDAT verweerder stelt dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn in Afghanistan en ook dat de door verzoeker in zijn aanvraag dd. 6 juni 2008 gedane verwijzing naar diverse mediaberichten over de situatie in Afghanistan niet zou kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichten zouden gaan over de algemene toestand in Afghanistan.

TERWIJL verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zal belanden in zijn geboortestreek in Faryab en deze streek vermeld staat op de lijst van het UNHCR van plaatsen waar personen een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing stelt verweerder kennelijk niet in vraag het gegeven dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit Faryab.

In het arrest dd. 22 februari 2008 genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest gekend onder nr. 7664 in de zaak RVV 15.102 / IV) inzake verzoekers tweede asielaanvraag.-was de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Niet omdat de RVV destijds twijfels had omtrent de herkomst van verzoeker; maar wel omdat op dat moment de regio van verzoeker niet vermeld stond op de lijst van het UNHCR van onveilige gebieden.

De motivering in het arrest dd. 22 februari 2008 van de RVV luidde toen als volgt:

"UNHCR stelt verder dat als er één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn.

Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

....

Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als het UNHCR komen tot dezelfde conclusie.

Verzoekers opmerkingen hierover missen deels feitelijke grondslag en uit de documenten waarnaar verwezen wordt kan enkel worden afgeleid dat de globale politieke situatie in Afghanistan verontrustend is, vooral wat het Zuiden betreft.

Uit de zeer specifieke criteria gehanteerd door de UNHCR blijkt dat er voor het district van herkomst van verzoeker geen bijkomende bescherming noodzakelijk is."

Verweerder gaat in de bestreden beslissing ten onrechte totaal voorbij aan het feit dat de lijst van het UNHCR met onveilige gebieden in Afghanistan, sedert februari 2008 is uitgebreid.

De veiligheidssituatie ter plaatse in het Noord-Westen van Afghanistan is intussen dermate ingrijpend veranderd in negatieve zin, dat de regio van verzoeker intussen wél werd opgenomen op de lijst van het UNHCR inzake onveilige gebieden.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende dit probleem erkend dat verzoeker zal ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan om van daaruit een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoeker verhinderen in zijn land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9,2° van diezelfde wet.

TERWIJL deze "uitzonderlijke omstandigheden" voor verzoeker geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen, (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder zijn vlucht uit Afghanistan omdat hij daar geen normaal en veilig leven kan hebben ; zijn langdurig verblijf in België en zijn integratie in het land en het nieuwe gegeven dat zijn streek van herkomst intussen is opgenomen op de lijst van het UNHCR van plaatsen waar personen het reëel risico lopen om slachtoffer van willekeurig geweld te worden) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996. TVR 97. p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is, zodat zij enkel de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht onderzoekt. De overwegingen in de bestreden beslissing laten verzoeker toe te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de minister onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing werd deugdelijk en afdoende gemotiveerd en er werd volgens verwerende partij afdoende geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde argumenten. Er werd dus naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht. Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de minister geheel terecht en binnen de hem terzake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk dient te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief. Verzoeker geeft niet aan met welke concrete gegevens uit zijn aanvraag verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een restrictief toe te passen uitzondering, zodat verzoeker, in wiens hoofde er geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen aanvaard worden, zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op dit artikel.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit tevens kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers

aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde het volgende aan in zijn aanvraag van 6 juni 2008:

"In december 2005 ben ik Afghanistan ontvlucht als gevolg van ernstige intimidatie vanwege een commandant waarvoor hij werkte. Ik heb toen een eerste keer asiel aangevraagd. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 februari 2006 geweigerd. Vervolgens heb ik een dringend beroep ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze instantie heeft de beslissing tot weigering van verblijf bevestigd.

Op 18 april 2007 heb ik een tweede keer asiel aangevraagd. Op 25 september 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS. Tegen deze beslissing heb ik vervolgens een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22 februari 2008 bevestigde de RW de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal. Tenslotte ging ik nog in beroep bij de Raad van State, die op haar beurt negatief oordeelde.

Op 3 juni 2008 heb ik opnieuw asiel aangevraagd. Ik ben enkel in het bezit van een Afghaans rijbewijs om mijn identiteit te bewijzen. Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen. Deze verplichting geldt niet voor asielzoekers wiens asielprocedure nog in behandeling is door het CGVS of de RVV. Indien er een toelaatbaar cassatieberoep ingediend is tegen een afgewezen asielprocedure, geldt de verplichting ook niet.

Ook de vreemdelingen die kunnen aantonen dat ze in de onmogelijkheid zijn om identiteitsdocumenten voor te leggen, zijn vrijgesteld van deze verplichting.

Sinds mijn komst naar België heb ik alle mogelijkheden benut om mij zo goed mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij. Ik heb een intensieve cursus van 1 maal 60 en 2 maal 120 lestijden Nederlands (NT2) gevolgd op het Centrum Basiseducatie VZW Hasselt en het PCVÖ Moderne Talen te Hasselt (cfr attesten).

Bijgevoegd ook twee verklaringen van werkgevers die verklaren mij te willen tewerkstellen op het ogenblik dat mijn verblijfssituatie dat toelaat. Een belangrijk element in de regularisatievoorwaarden die de nieuwe regeringsploeg sinds de laatste verkiezingen heeft afgesproken.

Zie verklaring van J. A. (Zaakvoerder (...)) en S. Y. (zaakvoerder V.).

Geachte heer burgemeester, gezien de huidige toestand in mijn land van herkomst durf ik niet terug te gaan om aldaar deze aanvraag op basis van artikel 9 bis in te dienen, zoals de procedure voorschrijft. Het gezaghebbende Afghanistan Conflict Monitor (een initiatief van het Human Security Report Project / School for International Studies op de Simon Fraser University) publiceerde op 5 juni 2008 het volgende" ...Faryab province in northwestern Afghanistan has become increasingly restless in recent years. Taliban strength has been growing and there has been fighting in Meymaneh both last fall and in May this year. Both the military and political heads of the armed forces accept that the base needs strengthening. When the Norwegian force was asked what it needed to defend itself, it asked for 120 troops and long-range weapons. A mobile reaction force was also ordered, so that the allied garrisons in the area could assist each other if any of them came under heavy attack.

Initially they were offered 100 men and long-range weapons. This was pared down to what was termed an absolute minimum of 76, still including mortars. The most recent tally has fallen to 46 soldiers, with no long-range arms. These will instead be put into storage in Mazar-e-Sharif. This is the sequence of events which has caused tempers to fray. The base at Meymaneh is a so-called Provincial Reconstruction Team base that provides security and helps with reconstruction in their local area. There are 30 such bases in Afghanistan. The United States alone has 12.

According to defense chief S. D. (...) and army chief R. M. (...), Meymaneh will in fact be strengthened by the arrival of more than 40 troops. The base will house a total of 200 Norwegians, of which 60 are deployed with the helicopter ambulance team currently stationed there. A few Latvian soldiers are also on the base. "The Swedes, Germans and everyone else have robust rapid response forces. Mortars and armoured assault vehicles are almost always included," says Col. I. H. (...), who takes over as commander in Meymaneh in July.

"If we come under the sort of attack we experienced in May, we would no longer have weapons superiority over the Taliban," adds H. (...). The nearest reinforcements are an eight hour drive from Meymaneh and a further four to five hours from the areas where trouble is most likely occur," he concludes."

Geachte burgemeester, ik ben in de onmogelijkheid om terug te keren. In Afghanistan bezit ik niets meer en ben ik het slachtoffer van oorlogsgeweld, vervolging en intimidatie. Ik heb ginds geen enkele kans op een menswaardig bestaan."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoeker.

Verzoeker uit in het middel kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen, waaronder zijn persoonlijke moeilijkheden in Afghanistan, alsook zijn elementen van integratie, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Bovendien voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat zijn geboortestreek Faryab voorkomt op de sinds februari 2008 uitgebreide lijst van onveilige gebieden in Afghanistan van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) waar personen een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker houdt voor dat verwerende partij ten onrechte onvoldoende heeft erkend dat verzoeker problemen zal ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan om van daaruit een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoeker citeert hierbij in het verzoekschrift het arrest nr. 7 664 van 22 februari 2008 van de Raad waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd. Verzoeker benadrukt dat zijn geboortestreek op dat moment nog niet vermeld stond op de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR, maar dat de veiligheidssituatie ingrijpend is veranderd en dat de regio intussen wel degelijk werd opgenomen in de lijst. Verzoeker stelt dat verwerende partij totaal onterecht voorbij gaat aan het feit dat de lijst van het UNHCR sedert februari 2008 werd uitgebreid.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem aangebrachte elementen van integratie door verwerende partij ten onrechte niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat zijn integratie het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is.

Inzoverre verzoeker aanvoert dat zijn langdurig verblijf in België en zijn integratie van die aard zijn dat het voldoende is om een machtiging te verkrijgen, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat dit louter het resultaat is van verzoekers eigen houding aangezien hij na afwijzing van zijn asielaanvragen geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betreffende de problemen die verzoeker zou ondervinden in zijn land van herkomst, meer bepaald de lijst van onveilige gebieden in Afghanistan van het UNHCR, uitgebreid in februari 2008, waarnaar verzoeker verwijst, wordt vastgesteld dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 juni 2008. De bewoordingen van deze aanvraag worden hierboven weergegeven. Hieruit blijkt nergens een verwijzing naar de lijst van onveilige gebieden in Afghanistan van het UNHCR. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister hier niet op antwoorden in de beslissing en diende hij dit ook niet te doen. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het afgewezen asielaanvraag van verzoeker.

Inzoverre verzoeker in het middel verzoekt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dient opgemerkt te worden dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag/asielaanvragen, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten, daar deze laatste de beslissing is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. De schending van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat waar verzoeker in het huidig verzoekschrift verwijst naar een passage van het arrest nr. 7 664 van 22 februari 2008 van de Raad waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd en waar hij daarbij benadrukt dat zijn geboortestreek ten tijde van dat arrest nog niet vermeld stond op de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR, maar de regio intussen wel degelijk werd opgenomen in de lijst, daar de lijst is uitgebreid sinds februari 2008, het betoog van verzoeker niet opgaat om volgende reden.

Het arrest nr. 26 542 van 28 april 2009 van de Raad verwerpt het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 13 januari 2009 tot weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvraag van verzoeker. Ook naar aanleiding van voornoemd arrest bracht verzoeker het argument betreffende de opname van zijn geboortestreek in de lijst van onveilige gebieden in Afghanistan van het UNHCR bij en verwees verzoeker naar dezelfde passage van het arrest nr. 7 664 van 22 februari 2008 van de Raad waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel in huidig verzoekschrift werd in voornoemd arrest nr. 26.542 van 28 april 2009 hierover toen reeds het volgende overwogen: *“Zoals verzoeker in de uiteenzetting van het middel zelf aangeeft, werd in voornoemd arrest inzake de tweede asielaanvraag van verzoeker hierover reeds het volgende overwogen: “verzoeker is afkomstig uit het district Khwaja Sabz in de provincie Fayrab; dit district komt niet voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is”. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker de hierboven geciteerde passus uit voornoemd arrest van de Raad niet heeft opgenomen in zijn uiteenzetting van het middel. Tevens kan ingevolge de volgende bewoordingen van het middel: “Niet omdat de RvV twijfels had omtrent de herkomst van verzoeker (...)”, aangenomen worden dat verzoeker deze vaststelling uit voornoemd arrest van de Raad niet betwist. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de documenten van het UNHCR, aangebracht door verzoeker, laatst up-to-date werden gebracht op 6 oktober 2008 en dat het district Khwaja Sabz in de provincie Faryab in het Noordwesten van Afghanistan niet vermeld staan in de lijst van onveilige gebieden. De kritiek van verzoeker kan aldus niet dienstig aangevoerd worden.”*

Dienvolgens blijkt uit wat voorafgaat dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat zijn geboortestreek sedert februari 2008 op de uitgebreide lijst van onveilige gebieden in Afghanistan is opgenomen, daar dit identieke argument reeds in het arrest nr. 26 542 van 28 april 2009 van de Raad werd onderzocht en verworpen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.4. Verzoeker voert tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande analyse blijkt dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending van het redelijkheidsbeginsel

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoeker bracht voldoende elementen aan waarmee naast een langdurig verblijf in België sedert december 2005 ook een zekere integratie aangetoond wordt.

Tevens verwees verzoeker in zijn aanvraag dd. 6 juni 2008 naar de inmiddels onveilig geworden situatie in zijn streek van herkomst en benadrukte hij dat hij bij een terugkeer een reëel risico zal lopen om slachtoffer van willekeurig geweld te worden.

Daarom dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is.

Het is onredelijk om geen rekening te houden met verzoekers langdurig verblijf in België sedert 2005 en het feit dat de streek van herkomst van verzoeker inmiddels is opgenomen op de lijst van het UNHCR van plaatsen waar personen het reëel risico lopen om slachtoffer van willekeurig geweld te worden.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Gelet op de door verzoeker uitgewerkte argumenten in zijn verzoekschrift dd. 6 juni 2008, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing.

De in het dossier voor handen zijnde feitelijke gegevens zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet-ontvankelijkheid dd. 23 februari 2009 te worden vernietigd.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de beschouwingen van verzoeker niet meer zijn dan ongestaafe, vage en niet ernstige beweringen zodat de bestreden beslissing, noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker maakt met zijn vage beschouwingen niet aannemelijk dat de beslissing op onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen. Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker moet evenwel voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Verwerende partij is van mening dat de gemachtigde van de minister geheel terecht een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker heeft genomen.

4.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het

geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET